

очи, навѣрно наслѣдени отъ майка му испанка, италианка или циганка.

— Този човѣкъ баща ли ти е? попитахъ момичето.

— Да, господине, отговори то.

— Какъ се казва?

— Брискаръ.

— А ти?

Тя се усмихна. Послѣ добави:

— Милана или Мина.

Момиченцето ми се видѣ твърдѣ свободно и явно бѣ, че знаеше що и какъ да отговаря. Азъ пакъ запитахъ:

— Само двама съ баща си ли сте?

— Да, господине, мама умрѣ въ болницата.

— Скоро ли?

Мина дигна раменѣ.

— Не мога ви каза сигурно.

— Та вие сте само двама ха?

Съ насъ е още Бастионъ-палячо, но той замина съ звѣроветѣ по желѣзницата.

Този палячо добъръ човѣкъ ли е?

— О, той никога не приказва... Па... и баща ми често мѣнява палячовцитѣ.

— Вие имате чудна кжщичка въ колата. Навѣрно вие имате тамъ топли постелки и покривки.

— Не, азъ имамъ само тюфлекъ.

Азъ доближихъ до покритата кола да видя, що има вътрѣ. Брискаръ отвари врачката да земе нѣкакви сѣчива и азъ надникнахъ. Колата приличаше на кално звѣрско леговище, оплескано съ масъ, сланина; по пода се търкаляха лошъ тютюнь, полусчупени паници; два орѣфани стола вирѣха крака въ едно кюше; ужасно кирливъ юр-